

UZASADNIENIE

Wyroku z dnia 5 grudnia 2018 roku

Pozwem z dnia 12 października 2017 r. (data prezentaty) (...) W. – Zarząd (...) wniósł o zasądzenie od pozwanej M. K. kwoty 122,40 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia 8 lutego 2007 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty w wysokości ustawowej za opóźnienie, a także o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że pozwana w dniu 24 stycznia 2007 r. korzystała z komunikacji miejskiej, nie posiadając ważnego dokumentu przewozu i nie uregulowała związanej z tym należności (pozew – k. 2-3v).

W toku postępowania pozwana M. K. nie brała udziału w postępowaniu, nie wniosła odpowiedzi na pozew i nie stawiała się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, pomimo prawidłowego zawiadomienia (protokół z rozprawy – k. 27-28).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 stycznia 2007 r. M. K. korzystała z komunikacji miejskiej linii 517 bez odpowiedniego i ważnego dokumentu uprawniającego do przewozu. Kontroler Zarządu (...) w W. wystawił wezwanie do zapłaty tj. uiszczenia należności za przewóz w wysokości 2,49 zł oraz opłaty dodatkowej w wysokości 122,40 zł (dowód: wezwanie do zapłaty – k. 4).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o złożony w toku postępowania dokument w formie kserokopii dokumentu poświadczającego zgodność z oryginałem tj. wezwania do zapłaty, którego moc dowodowa nie była kwestionowana przez strony i nie budziła wątpliwości Sądu oraz na podstawie twierdzeń stron przyznanych wprost i niezaprzeczonych przez stronę przeciwną, na podstawie art. 229 k.p.c. i 230 k.p.c.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W rozpatrywanej sprawie zaistniały przesłanki do wydania wyroku zaocznego, ponieważ pozwana została prawidłowo zawiadomiona o terminie rozprawy w trybie art. 139 § 1 k.p.c., natomiast nie złożyła odpowiedzi na pozew ani nie wносиła o rozpoznanie sprawy pod jej nieobecność.

Zgodnie z dyspozycją art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (art. 339 § 2 k.p.c.).

Zgodnie z art. 117 § 1 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Stosownie do treści § 2 po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne. Zgodnie z treścią § 21 po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.

W aktualnym stanie prawnym Sąd rozpoznając sprawę przeciwko konsumentowi powinien z urzędu badać czy roszczenie nie uległo przedawnieniu, zaś w przypadku odpowiedzi twierdzącej oddalić powództwo.

Powód w niniejszej sprawie dochodził roszczenia wywodzącego się z umowy przewozu.

Stosownie do przepisu art. 77 ust. 1 Prawa przewozowego roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku. Zgodnie zaś z art. 77 ust. 4 punkt 4 Prawa przewozowego przedawnienie biegnie dla roszczeń z tytułu zapłaty lub zwrotu należności - od dnia zapłaty, a gdy jej nie było - od dnia, w którym powinna była nastąpić. W przedmiotowej sprawie strona pozwana winna była uiścić należność w terminie 14 dni od dnia wystawienia wezwania do zapłaty, a więc do dnia 7 lutego 2007 r. Strona powodowa wniosła pozew w dniu 12 października 2017 r., a zatem po upływie rocznego terminu przedawnienia.

W rezultacie pozwana może uchylić się skutecznie od zaspokojenia roszczeń z umowy przewozu, dochodzonej przez powoda w niniejszym postępowaniu, stosownie do art. 117 § 2 k.c.

Odsetki za opóźnienie przedawniają się w takim samym terminie, jak należność główna. Jeżeli zatem należność główna uległa przedawnieniu, to również w tym samym terminie przedawnieniu uległy odsetki (tak też Sąd Apelacyjny w Katowicach w orz. z dnia 17.02.2003 r., I ACa 846/02, LEX nr 83739).

Z uwagi na powyższe powództwo podlegało oddaleniu w całości.

S. P. 1 S.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.